

Arrest

nr. 337 064 van 3 december 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KINGET
Ter Reigerie 9/10
8800 ROESELARE

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 januari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is met zijn Belgische partner te Denemarken in het huwelijk getreden op 29 augustus 2022.

Hij diende op 23 november 2022 voor de eerste keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 15 mei 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelde verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoeker diende op 13 juli 2023 in functie van zijn Belgische echtgenote opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde nam op 15 januari 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad, die de beslissing van 15 januari 2024 heeft vernietigd bij arrest nr. 310 118 van 17 juli 2024.

Op 22 januari 2025 heeft de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 januari 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.07.2023 werd ingediend door:

*Naam: S. (...)
Voorna(a)m(en): A. (...)
Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Republic of Armenia
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van zijn Belgische echtgenote, M. (...) L. (...) (RR (...)) en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd reeds eerder geweigerd, meer bepaald middels bijlage 20 dd. 15.01.2024. Deze beslissing werd echter vernietigd door de RVV bij arrest 310 118 dd. 22.07.2024. Daarom dient het dossier heden opnieuw behandeld te worden.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: §2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 stelt op zijn beurt dat: De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. (...)

Ter staving van de huwelijksband legt betrokkene een afschrift van een Deense huwelijksakte voor waaruit blijkt dat hij en de referentiepersoon op 23.08.2022 in het huwelijk getreden zijn te Ærøskøbing (Denemarken). Er werd niets voorgelegd waaruit kan blijken om welke reden betrokkene en de referentiepersoon hun huwelijk in Denemarken hebben afgesloten, noch of er enige band of link is met Denemarken bij één van hen beiden (voorheen gewoond, familie in Denemarken, tewerkstelling in Denemarken etc.). De referentiepersoon heeft de Belgische nationaliteit en heeft sinds haar aankomst in het Rijk steeds op Belgisch grondgebied verbleven, zo blijkt uit het rijksregister. De betrokkene heeft de Armeense nationaliteit en legt bij de aanvraag een Armeens paspoort voor met nr. (...), en een verblijfsvergunning uit Duitsland voor (om economische redenen). Uit niets blijkt dat de betrokkenen enige band met Denemarken hebben. Betrokkenen zijn aldus naar Denemarken gereisd om te huwen.

Artikel 27, §1 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt door alle overheden zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 21 (openbare orde exceptie) en 28 (Bewijskracht van buitenlandse authentieke akten).

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Om te kunnen huwen in Denemarken moet een aanvraag worden ingediend bij 'The Agency of Family Law' (Deens: 'Familierehuset'). Op basis van een onderzoek op de ingediende huwelijksaanvraag via de website van 'The Agency of Family Law'¹ en de toegevoegde documenten wordt al dan niet een certificaat van huwelijksstatus ('Certificate of marital status'; Deens: 'prøvelsesattest') uitgereikt. Dit certificaat, waarvoor 1.900 DK dient te worden betaald, is 4 maand geldig, binnen welke termijn een huwelijk dient te worden voltrokken. Uit de voorwaarden en de voor te leggen documenten bij een huwelijksaanvraag, zoals vermeld op dezelfde website van 'The Agency of Family Law'², blijkt dat er niet standaard een attest van gehuwde staat dient te worden voorgelegd. De website vermeldt dat, indien dit niet wordt toegevoegd, er vanuit gegaan wordt dat de huwelijksaangever niet eerder gehuwd is. Het is met andere woorden een verantwoordelijkheid van de aangever zelf. De website preciseert dan wel dat een ondertekening van de aangifte op grond van strafrechtelijke aansprakelijkheid de ongehuwde staat bevestigt, dit is in feite een verklaring op eer van de ongehuwde status, die niet standaard wordt geverifieerd door objectieve documenten. De website vermeldt dan wel dat 'The Agency of Family Law' eventueel bijkomende stukken kan opvragen, het is geen standaard vereiste, en berust dus op de welwillendheid van de aanvrager om dit al dan niet toe te voegen.

Op zich is het volgens het Deens recht toegestaan om een huwelijk af te sluiten zonder het voorleggen van een bewijs van ongehuwde staat. Hoewel de voorgelegde huwelijksakte naar de wetgeving van Denemarken rechtsgeldig is conform artikel 47 WIPR, dient er op gewezen te worden dat Artikel 46 WIPR het recht dat van toepassing is op de grondvoorwaarden van het huwelijk stipuleert. En dit is het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit draagt bij de voltrekking van het huwelijk. Elke echtgenoot is derhalve onderworpen aan zijn of haar eigen nationale recht.

Referentiepersoon is een Belgische onderdaan; overeenkomstig artikel 46 WIPR is dusdanig evenzeer het Belgisch recht van toepassing wat betreft de grondvoorwaarden van het huwelijk. Eén van de grondvoorwaarden tot huwen naar Belgisch recht betreft het niet gehuwd zijn of niet wettelijk samenwonend zijn, tenzij het dezelfde partijen betreft (artikel 147 Burgerlijk Wetboek). Bovendien bepaalt het Belgisch Burgerlijk Wetboek in de wetsartikelen 147 en 161 dat de toekomstige echtgenoten een bewijs van geen huwelijksbeletsel, van ongehuwde staat of een bewijs moeten leveren van de ontbinding of nietigverklaring van een eventueel vorig huwelijk om in het huwelijk te kunnen treden met elkaar.

Het huwelijksinstituut is een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel. Een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR).

Artikel 28, §1 WIPR stelt verder:

Een buitenlandse authentieke akte strekt in België tot bewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid die de akte heeft opgesteld, indien zij tegelijk voldoet:

1° aan de voorwaarden die deze wet stelt aan de vorm van de akten; en

2° aan de voorwaarden voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld.

De vaststellingen gedaan door de buitenlandse overheid worden niet in aanmerking genomen voorzover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Uit het voorgaande blijkt dat de vaststellingen die de Deense autoriteiten (zijnde 'The Agency of Family Law') hebben gedaan bij de huwelijksaangifte van de betrokkene, niet hebben kunnen uitsluiten dat de betrokkene niet reeds gehuwd of samenwonend was op het moment van de huwelijksaangifte, wat strijdig is met de grondvoorwaarden art. 147 BW van België. Om die reden weigert de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van artikel 27 WIPR, in combinatie met art. 21 WIPR (openbare orde vereiste) en art. 28 WIPR (Bewijskracht van buitenlandse authentieke akten) de huwelijksakte dd 23.08.2022 van het huwelijk dat werd afgesloten te Ærøskøbing in Denemarken te aanvaarden, daar deze onverenigbaar is met de openbare orde.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (Arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Gelet op al het voorgaande weigert de dienst Vreemdelingenzaken aldus de voorgelegde huwelijksakte te aanvaarden. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de voorwaarden voor het bekomen van het verblijfsrecht op basis van art. 40ter VW en art. 44 KB.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In zijn synthesememorie voert verzoeker in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter, 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidspflicht.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte van juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een afdoende wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene de hem aanbelangende beslissing zelf moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, af minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in recht en in feite juist zijn. of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken Of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Dat een beslissing formeel is gemotiveerd betekent niet dat geen kritiek meer zou kunnen geleverd worden op die formele beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zorgvuldig dient te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor dient te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissing (RVS 22 maart 2013 nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 2012, nr. 2220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar moet afwegen. De gevolgen van de genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600,3 juni 19861, RvS nr. 40.179, 27 augustus 1982; RVS Nr; 35.4431 IC juli 1990), Dit is niet het geval.

2.

Men baseert de beslissing uitsluitend op de vaststelling dat het huwelijk afgesloten werd in Denemarken en dat uit de vaststellingen van de Deense autoriteiten niet kon worden uitgesloten dat conluant op moment van de huwelijksaangifte niet reeds gehuwd of samenwonend was.

Verder beperkt men zich tot het herhalen van tal van wetsartikelen en de verwijzing naar de Deense wetgeving.

Men laat evenwel na om in concreto in te gaan op huidige zaak. Had men zulks gedaan, dan had men kunnen vaststellen dat conluant en zijn echtgenote/referentiepersoon, beide de nodige documenten m.b.t. hun echtscheiding aan de Deense autoriteiten hebben overgemaakt (stuk 12 en 13).

Daarnaast bepaalt het Deense recht het volgende:

9, Den. tidligre har illdgüel cegtE\$kf'i'b ellep har part i el registreret partnerskab, ma ikke incigà cøgteskab, Så lngge der tidligere gegterkab eller registrerede partnerskab bestar.

(vrij vertaalt: § 9, Iemand die eerder een huwelijk is aangegaan of partij geweest in een geregistreerd partnerschap, mag geen huwelijk aangaan zolang het vorige huwelijk of geregistreerd partnerschap bestaat,)

Bij nazicht op de website van familieretshusct.dk. blijkt dat men wel degelijk de nodige documenten m.b.t. de echtscheidingen vraagt (<https://fatniligretshuset.dWmedia/1983/OÇ>) en concludant heeft de nodige documenten ook overgemaakt (stuk 12 en 13 concludant).

Concludant stelt vast dat men in de nota van opmerkingen men dit gegeven negeert. Nochtans was de bewering al zou niet vast hebben gestaan dat concludant op het moment van het huwelijk gescheiden was van zijn vorige vrouw; het argument om de stellen dat er niet voldaan was aan één van de grondvoorwaarden om te huwen naar Belgisch recht.

Van een zorgvuldig en vooruitziende overheid, mag men toch verwachten dat men het volledige dossier naziet alvorens een bepaald standpunt in te nemen en dat als het tegenbewijs voorligt men toch minstens uiteen zet waarom men dit tegenbewijs naast zich neer legt.

Tevens hebben beide hun verhoor bij de bevoegde politiediensten verklaard dat zij in het verleden gehuwd waren. De dienstdoende verbalisanten hebben deze verklaring niet in twijfel getrokken noch werd n.a.v. deze verklaring om voorlegging van bijkomende stukken verzocht.

Daarnaast ziet concludant zich genoodzaakt te verwijzen naar de beslissing van 15 mei 2023 waarin er geen vragen gesteld werden bij de huwelijksakte. Toen werden er geen vragen gesteld bij de huwelijksakte en de geldigheid ervan in België Van een overheid mag verwacht worden dat als men bij een vorige beslissing bepaalde zaken niet in twijfel trok, dit evenwel nog kan geschieden bij latere beslissingen.

Minstens had men als men zich er toch plots vragen bij stelde, hieromtrent om bijkomende inlichtingen moeten verzoeken. Van een zorgvuldige overheid mag men verwachten dat indien men twijfelt aan de verklaringen van de gehuwden, men minstens de twijfel kenbaar maakt en om bijkomende uitleg verzoekt.

Tenslotte dient concludant op te merken dat overeenkomstig artikel 184 van het Burgerlijk Wetboek de bevoegdheid om de nietigheid van een huwelijk te vorderen in geval van polygamie aan de echtgenoten, het openbaar ministerie of "allen die daarbij belang hebben" toekomt. Concludant kan enkele vaststellen dergelijke vordering nimmer werd ingeleid terwijl zijn echtgenote en hijzelf bevroegd zijn geworden omtrent hun huwelijkse staat (stuk 13), Men kan aldus de geldigheid van het huwelijk m.a.w. niet in twijfel trekken nu de overige diensten zulks evenmin doen (stuk 9 en 15).

Van enige schending van art. 147 oud B.W. is er derhalve geen sprake.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het verleden reeds meermaals geoordeeld dat van een zorgvuldig handelende overheid wordt verwacht dat hij niet zonder een grondig onderzoek van de individuele situatie van de betrokkenen tot de conclusie kan komen dat het voorleggen van de buitenlandse huwelijksakte, ondanks de erkenning ervan door de ambtenaar van de burgerlijke stand, een onwettig middel uitmaakt dat toelaat om met toepassing van artikel 43 §1 1° van de vreemdelingenwet aan de derdelander-echtgenoot het verblijfsrecht in België te ontzeggen.

[...]

In de nota van opmerkingen wordt eveneens het feit dat het huwelijk van concludant door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Mechelen werd geregistreerd en bijgevolg erkend, straal genegeerd (stuk 15 en 17). Het onderzoek van de huwelijksvoorwaarden geschiedde reeds, zodat het vatten van de familierechtbank dienaangaande overbodig is.

Men stelt zich daarnaast vragen over de reden waarom men in Denemarken huwde. Echter, concludant en zijn echtgenote hebben van meet af aangegeven dat zij op een idyllische plaats wensten te huwen en dat zij finaal kozen voor Denemarken.

Men laat ook na om in concreto uiteen te zetten waarom het huwelijk in ander Europees land automatisch tot een miskening zou leiden van het huwelijksinstituut in België.

Dat men hierbij het gegeven dat concludant reeds meer dan 20 jaar in Duitsland woont, negeerde alsook het feit dat voorafgaandelijk aan de huwelijksluiting er door concludant, en mevrouw M. (...), wel degelijk de nodige bewijsstukken m.b.t. hun relatie dienden over te maken en zij reeds een LAT-relatie van maar liefst 10 jaar, incl. verlies van een ongeboren kind, hebben (stuk 9 en 10). Ook in de nota van opmerkingen wordt geen enkele verklaring gegeven voor het negeren van deze informatie.

Men stelt opnieuw dat men met alle elementen rekening hield, doch ook in de nota van opmerkingen negeert men een aantal cruciale elementen.

Het is dan ook incorrect om te stellen dat er sprake is van een miskennis van het huwelijksinstituut en bijgevolg erkenning van het in Denemarken afgesloten huwelijk een inbreuk vormt op de openbare orde in België.

Het is dan ook duidelijk dat zowel de motiveringsplicht als de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel geschonden werden.

3.2. Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 43 §2 Vreemdelingenwet

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar moet afwegen. De gevolgen van de genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600,3 juni 1986; RvS nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu niet het geval.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zorgvuldig dient te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor dient te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk wordt onderzocht, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissing (RVS 22 maart 2013 nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 2220.053).

In casu stelt men onomwonden en zonder enige concrete motivering dat het bewijs van samenwonen onvoldoende is.

Het is duidelijk dat men de verhoren van conluant en zijn echtgenote, mevrouw M. (...), niet eens heeft gelezen noch conluant heeft gehoord. Conluant heeft geen enkele band meer met zijn thuisland Armenië, heeft al meer dan 10 jaar een LAT-relatie met mevrouw M. (...), ze hebben samen het verlies van een ongebooren kind dienen te verwerken én conluant twee kinderen in Duitsland heeft (stuk 10 en 11).

In casu kan niet anders dan vastgesteld te worden dat de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Besluit: omwille van bovenvermelde redenen dient de beslissing vernietigd te worden.”

2.2 In zijn nota met opmerkingen zet verweerder het volgende uiteen:

“De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote en legde daartoe een Deense huwelijksakte neer.

De verwerende partij wijst erop dat de rechtsgeldigheid van het huwelijk niet wordt aanvaard in toepassing van de artikelen 27, 21 en 18 WIPR omdat alles er de schijn van heeft dat het huwelijk in Denemarken geschiedde om de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, voor te leggen documenten, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen.

Het is zo dat huwelijken gesloten te Denemarken 'geseind' staan bij de Belgische autoriteiten gelet op de uiterst summiere informatie die zij opvragen alvorens de voltrekking ervan, louter een identiteitsdocument en bewijs van ongehuwde staat en woonst volstaat. Met andere woorden geen geboorteaktes, geen bewijs van nationaliteit, bewijs van ongehuwde staat, bewijs van inschrijving of plaats van je verblijfplaats in België, akte van gewoonterecht (certificat de coutume), parallelle interviews en andere zoals het deugdelijk onderzoek naar Belgische normen.

Verzoeker stelt vooreerst dat de huwelijksakte werd opgemaakt in Denemarken, een lidstaat van de Europese Unie. De bewijswaarde van de akte aldus zou door verweerder moeten worden erkend.

Verzoeker gaat voorbij aan de inhoud van artikel 27, §1, eerste lid van het wetboek internationaal privaatrecht (WIPR) dat bepaalt wat volgt: "Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR, en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet, de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. Met andere woorden, indien het resultaat van een buitenlandse akte strijdig zou zijn met de Belgische openbare orde, kan de Belgische Staat deze weigeren te erkennen.

Verzoeker dwaalt desgevallend in zoverre hij meent dat zijn huwelijksakte erkent dient te worden, om de enkele reden dat het huwelijk afgesloten werd in een Europese lidstaat.

De verwerende partij is inderdaad bevoegd voor het toekennen van een recht van verblijf van meer dan drie maanden. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Artikel 18 WIPR, waarvan melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing, voorziet in de mogelijkheid om geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van Belgisch recht, wat wetsontduiking uitmaakt.

Zoals reeds supra aangehaald heeft verzoeker door in Denemarken te huwen, gekend als een paradijs voor schijnhuwelijken nu er quasi geen vereisten laat staan onderzoek wordt verricht naar de waarachtigheid van de relatie, zich onttrokken aan de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, voor te leggen documenten en het daaropvolgende onderzoek. Door in Denemarken te huwen heeft verzoeker verhinderd dat "de Belgische procedure" werd toegepast en er voor heeft gezorgd dat "bepaalde documenten" niet moeten worden voorgelegd. Ongeacht het feit dat verzoeker vrij kan beslissen waar hij in het huwelijk treedt en dat artikel 47 van het WIPR bepaalt dat de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk worden beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het huwelijk wordt voltrokken.

De referentiepersoon heeft de Belgische nationaliteit en heeft sinds haar aankomst in het Rijk steeds op

Belgisch grondgebied verbleven, zo blijkt uit het rijksregister. De betrokkene heeft de Armeense nationaliteit en legt bij de aanvraag een Armeens paspoort voor met nr. (...), en een verblijfsvergunning uit Duitsland voor (om economische redenen) maar heeft geen legaal statuut in België.

Door middel van het huwelijk poogt verzoeker een legale verblijfsstatus te verwerven in België.

Aangezien artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot de plano - erkenning toevertrouwt aan "alle overheden", staat de omstandigheid dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Mechelen dit huwelijk heeft geregistreerd, er niet aan in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, van oordeel is dat het huwelijk niet rechtsgeldig is en weigert om deze te erkennen.

Bovendien, in de beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de rechtsgeldigheid van het huwelijk betwist wordt op basis van de artikelen 21 en 27 WIPR en om die reden het in het buitenland afgesloten huwelijk niet wordt erkend. Om voorgaande reden werd het recht op verblijf niet erkend. Verzoeker toont niet aan dat er een verplichting bestaat in hoofde van het bestuur om bij het nemen van dergelijke beslissing, bijkomende documenten op te vragen aan de aanvrager. Indien de aanvrager de mening is toegedaan dat hij beschikt over belangrijke stukken ter staving van haar aanvraag, staat het haar vrij om deze ter kennis te brengen aan het bestuur. Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tenslotte, de Raad is niet bevoegd om over de rechtsgeldigheid een oordeel te vellen en een beoordeling te maken over de grieven die verband houden met de al dan niet correcte beoordeling over de rechtsgeldigheid van het Deense huwelijk naar Belgisch recht, wat toekomt aan tot de familierechtbank.

Verzoeker toont niet aan dat zij een procedure voor de familierechtbank heeft aangevat. Overigens, de verwerende partij dient geen vonnis af te wachten van de burgerlijke rechtbank, nu zij als administratieve overheid zelf mag beslissen een buitenlandse huwelijksakte al dan niet te erkennen. Verzoekende partij beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.

Beroep is ongegrond."

2.3 Verweerder voert in zijn enig middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;"

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Uit deze bepalingen volgt dat er aldus een recht op verblijf van meer dan drie maanden in België openstaat voor de echtgenoot van een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en verblijf. Ter staving van de verwantschapsband met de Belgische referentiepersoon, heeft verzoeker in casu een Deense huwelijksakte van 23 augustus 2022 voorgelegd aan verweerder.

Verweerder weigert echter de Deense huwelijksakte in de Belgische rechtsorde te erkennen op grond van de artikelen 21, 27 en 28 van het Wetboek inzake Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) omdat het huwelijk van verzoeker en zijn Belgische echtgenote onverenigbaar zou zijn met de openbare orde.

Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan verweerder in het kader van een verblijfsaanvraag, moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt: *“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”*

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cf. RvS 1 april 2009, nr. 192.125; M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de gemachtigde bevoegd tot het toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat deze buitenlandse akte onverenigbaar is met de Belgische openbare orde, meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, kan de gemachtigde derhalve, binnen zijn bevoegdheden, verifiëren of het huwelijk waarop verzoeker zich beroept in België rechtsgeldig is.

Hierbij vermag hij te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het oud BW), waaronder het in de bestreden beslissing genoemde artikel 147 van het oud BW teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de openbare orde.

Verweerder is in de eerste plaats nagegaan of de Deense huwelijksakte rechtsgeldig is overeenkomstig Deens recht. Verweerder concludeert dat de voorgelegde huwelijksakte wel degelijk rechtsgeldig is volgens de Deense wetgeving. Verweerder voegt hieraan toe dat in casu ook het Belgische recht van toepassing is krachtens artikel 46 van het WIPR aangezien elke echtgenoot onderworpen is aan zijn of haar eigen nationale recht voor wat betreft de grondvoorwaarden voor de voltrekking van het huwelijk en verzoeker in het huwelijk is getreden met een Belgische onderdaan. Verweerder vervolgt dat er in Denemarken niet standaard een attest van ongehuwde staat moet worden voorgelegd wanneer men een huwelijksaanvraag indient. Indien dit niet wordt toegevoegd, gaan de Deense autoriteiten ervan uit dat de huwelijksaangever niet eerder gehuwd is. Verweerder leidt hieruit af dat een huwelijk in Denemarken aldus kan worden voltrokken met de enkele verklaring op eer van betrokkenen dat zij ongehuwd zijn, hetgeen niet standaard wordt geverifieerd. Hij stelt dat het volgens Deens recht dan ook toegestaan is om een huwelijk af te sluiten zonder het voorleggen van een bewijs van ongehuwde staat. Dit is volgens verweerder onverenigbaar met artikel 147 van het oud BW dat bepaalt dat men naar Belgisch recht niet reeds gehuwd mag zijn of niet wettelijk samenwonend, tenzij met dezelfde persoon, mag zijn, vooraleer in het huwelijk te treden. Bijgevolg vereist het Belgische recht dat de partners een bewijs van geen huwelijksbeletsel voorleggen.

Verweerder concludeert dat de Deense autoriteiten in casu niet hebben kunnen uitsluiten dat de betrokkenen niet reeds gehuwd of samenwonend waren op het moment van hun huwelijksaangifte in Denemarken, hetgeen strijdig is met de grondvoorwaarden voor het huwelijk in België volgens artikel 147 van het oud BW. Verweerder besluit dan ook de Deense huwelijksakte niet te erkennen met toepassing van de artikelen 21, 27 en 28 van het WIRP wegens onverenigbaarheid met de openbare orde.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de vaststelling van verweerder dat verzoekers huwelijk onverenigbaar is met de Belgische openbare orde wegens het ontbreken van een bewijs van ongehuwde staat voorafgaand aan de voltrekking van het huwelijk in Denemarken en de daaruit volgende weigering tot erkenning van de geldigheid van de Deense huwelijksakte, door verzoeker kan worden aangevochten bij de familierechtbank. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van een beslissing waarbij wordt geweigerd een buitenlandse akte te erkennen. De wetgever heeft in artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR immers uitdrukkelijk gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte.

Dit sluit evenwel niet uit dat de Raad wel bevoegd is om na te gaan of verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de hiertoe aangewende wetbepalingen correct heeft toegepast (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552) en of er geen schending is van wettelijke verplichtingen of van bepaalde beginselen van behoorlijk bestuur die door verweerder moeten worden gerespecteerd bij het nemen van een bestuurlijke beslissing.

Uit de bestreden beslissing komt naar voor dat verweerder het huwelijk van verzoeker met zijn Belgische echtgenote, dat werd voltrokken te Denemarken, weigert te erkennen omdat dit huwelijk onverenigbaar zou zijn met de openbare orde. Verweerder komt tot de vaststelling dat de Deense autoriteiten *“niet hebben kunnen uitsluiten dat de betrokkene niet reeds gehuwd of samenwonend was op het moment van de huwelijksaangifte, wat strijdig is met de grondvoorwaarden art. 147 BW van België”*. Immers kwam verweerder tot de conclusie dat *“uit de voorwaarden en de voor te leggen documenten bij een huwelijksaanvraag, zoals vermeld op dezelfde website van ‘The Agency of Family Law’, blijkt dat er niet standaard een attest van gehuwde staat dient te worden voorgelegd”*.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing en uit de informatie voorhanden in het administratief dossier volgt dat verweerder in casu zijn onderzoek heeft beperkt tot nazicht van de voornoemde Deense website en tot de louter algemene conclusie is gekomen dat een attest van ongehuwde staat ‘niet standaard’ moet worden voorgelegd wanneer men een huwelijksaanvraag indient. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat verweerder deze algemene bevindingen heeft afgetoetst aan de persoonlijke situatie van verzoeker en is nagegaan of er ook in verzoekers geval daadwerkelijk geen bewijs van ongehuwde staat werd voorgelegd aan de Deense autoriteiten in het kader van de huwelijksvoltrekking in Denemarken.

In ieder geval bevindt zich in het administratief dossier een schrijven van verweerder aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Mechelen van 3 augustus 2022 waarin wordt aangegeven dat de Belgische echtgenote van verzoeker op 14 december 1996 in Armenië is gehuwd en op 3 november 2011 in België uit de echt is gescheiden. Eveneens bevindt er zich in het administratief dossier een positief advies van het parket van de procureur des Konings Antwerpen waarin hij vaststelt dat er onvoldoende elementen aanwezig zijn om de erkenning van het huwelijk voltrokken in Denemarken op 23 augustus 2022 te weigeren, rekening houdende met de bevindingen van het politie-onderzoek en de door de ambtenaar van de burgerlijke stand verstrekte elementen. Hieruit blijkt alleszins dat er voor de Belgische echtgenote van verzoeker wel een bewijs van ongehuwde staat voorhanden was.

Bovendien legt verzoeker in het kader van de huidige procedure een ‘stuk 13’ neer, hetgeen onder meer het volgende bevat:

- een echtscheidingsakte die werd overgeschreven in de ‘Database Akten Burgerlijke Stand’ en waaruit blijkt dat de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen op 3 oktober 2011 de echtscheiding heeft uitgesproken tussen verzoekers huidige echtgenote en diens ex-echtgenoot;
- een ‘meldebescheinigung’ (vertaald: een bewijs van inschrijving) van 18 juli 2022 waaruit volgt dat verzoekers burgerlijke stand in Duitsland staat geregistreerd als ‘geschieden’ (vertaald: gescheiden);
- een rechterlijke beslissing van het ‘Amtsgericht Soltau’ van 23 april 2012 waarbij de echtscheiding tussen verzoeker en diens ex-echtgenote wordt uitgesproken.

De Raad kan enkel vaststellen dat uit niets blijkt dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een gedegen individueel onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker en de omstandigheden waarin hun huwelijk in Denemarken werd voltrokken. Nochtans toont verzoeker met bovenvermelde stukken aan dat zowel hij als zijn Belgische echtgenote beiden gescheiden waren op het moment dat hun huwelijk werd voltrokken in Denemarken. Ook brengt verzoeker in het kader van de huidige procedure een ‘stuk 12’ bij, zijnde een Duitstalig uittreksel van de vermoedelijke

huwelijksaangifte die betrokkenen in Denemarken hebben ingediend. Hieruit blijkt dat betrokkenen onder meer werden gevraagd of ze ooit één of meerdere keren getrouwd zijn geweest, waarop verzoeker en zijn Belgische echtgenote beiden 'ja' antwoorden. Verzoeker vermeldt dat hij op 18 november 2003 is gehuwd met zijn toenmalige partner C. S., van wie hij op 10 februari 2012 is gescheiden. Verzoekers huidige echtgenote, de Belgische referentiepersoon, geeft aan dat zij op 21 januari 1997 is gehuwd met haar toenmalige partner M. N., van wie ze op 10 januari 2012 is gescheiden. Op het voorgelegde document valt tevens te lezen "*Sie müssen die Auflösung ihrer Ehe / Lebenspartnerschaft dokumentieren. [...] Begründung wenn sie das nicht dokumentieren kann.*" (vrije vertaling: U moet de ontbinding van uw huwelijk / partnerschap met documenten aantonen. [...] Motivering indien u dit niet met documenten kan aantonen.)

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij voorhoudt dat indien verweerder een grondig en persoonlijk onderzoek naar zijn situatie had gevoerd, hetgeen van een zorgvuldig handelende administratieve overheid mag worden verwacht, hij had kunnen vaststellen dat betrokkenen wel degelijk de nodige documenten met betrekking tot hun respectievelijke echtscheidingen aan de Deense autoriteiten hebben bezorgd. Verweerder trekt immers op basis van een zeer algemeen onderzoek van een Deense website de conclusie dat de Deense autoriteiten in casu niet hebben kunnen uitsluiten dat betrokkenen niet reeds gehuwd of samenwonend waren op het moment van het indienen van de huwelijksaangifte, hetgeen echter wordt tegengesproken door de informatie die door verzoeker wordt bijgebracht. Verweerder gaat uit van veronderstellingen in plaats van een gedegen individueel onderzoek te doen en na te gaan of de algemene stelling dat "*er niet standaard een attest van gehuwde staat dient te worden voorgelegd*" al dan niet in verzoekers individuele geval van toepassing was. Verweerder komt dan ook ten onrechte tot de vaststelling al zouden de Deense autoriteiten in casu niet hebben kunnen uitsluiten dat verzoeker niet reeds gehuwd of samenwonend was op het moment van de huwelijksaangifte, nu de voorgelegde stukken 12 en 13 minstens een begin van bewijs van het tegendeel vormen. Van een zorgvuldig handelende overheid mag worden verwacht dat hij, wanneer hij een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet afwijst onder het motief dat het buitenlandse huwelijk in België niet wordt erkend, een terdege onderzoek voert naar de persoonlijke omstandigheden van het huwelijk. Zulks blijkt echter niet uit het administratief dossier.

In de nota met opmerkingen repliceert verweerder dat alles er de schijn van heeft dat het huwelijk in Denemarken geschiedde om de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, voor te leggen documenten, het daaropvolgende onderzoek en tenslotte de huwelijksluiting of -weigerings in België te omzeilen. Verweerder poneert dat Denemarken geseind staat bij de Belgische autoriteiten gelet op de uiterst summiere informatie die zij opvragen alvorens een huwelijk te voltrekken. Het mag ook verwonderen dat verweerder in zijn nota met opmerkingen hekelt dat daartoe "*louter een identiteitsdocument en bewijs van ongehuwde staat en woonst*" volstaan, terwijl het determinerend motief in de bestreden beslissing er net in bestaat dat het Deense huwelijk in België niet wordt erkend omdat in Denemarken geen bewijs van ongehuwde staat vereist zou zijn. Desalniettemin slaagt verweerder er met deze kritiek, die overigens niet in de bewoordingen van de bestreden beslissing zelf te lezen valt, niet in de vastgestelde onwettigheid te remediëren.

Hoewel verweerder voorhoudt dat er in zijn hoofd geen verplichting bestaat om bijkomende informatie of documenten bij betrokkenen op te vragen, blijft de vaststelling overeind dat van een zorgvuldig handelende overheid wel degelijk mag worden verwacht dat hij een terdege onderzoek voert naar de persoonlijke omstandigheden van het huwelijk alvorens op basis van een uiterst algemeen onderzoek te concluderen dat er geen bewijs van ongehuwde staat aan de Deense autoriteiten werd overgemaakt. Dit geldt des te meer nu verzoeker bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag niet redelijkerwijs kon anticiperen dat zijn aanvraag zou worden geweigerd op grond van de documenten die hij al dan niet aan de Deense autoriteiten zou hebben overgemaakt op het moment dat hij aldaar een huwelijksaangifte indiende.

Er moet worden geconcludeerd dat verweerder er met zijn repliek niet in slaagt de vastgestelde onzorgvuldigheid te weerleggen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is dan ook bewezen.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 januari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN